

SPARTACUS

Uitgave van de Communistenbond "Spartacus"

PROLETARIERS ALLEER LANDEN VERENIGT U !

HET LIED VAN "SPARTACUS"

(vertaling)

Wij stond' in de "Vorwärts"
tot sterven besloten
en hadden de laatste patronen
verschoten.
Zij wierpen granaten en mijnen
daar heen,
wij moesten bezwijken, wij stonden
alleen.
Wij veroveren de wereld.

Wij hebben de besten ten grave
gedragen,
verscheurd en verminkt en bloe-
dig geslagen.
Al heeft ons de vijand in 't
tuchthuis gestoken,
ons heeft niet de woede der Wit-
ten gebroken.
Wij veroveren de wereld.

Verlaat de machines, om opnieuw
te beginnen,
wij hebben gewaagd en eens zullen
wij winnen.
Verbreekt alle boeien der tyrannie,
tot de storm! Het parool is.
RADEN - UNIE
Wij veroveren de wereld.

Het lied, dat onze Duitse makkers in hun laatste strijd na de mislukte revolutie van 1918 gezongen hebben, is actueel gebleven. Actueel gebleven zijn de berichten, die ons meer dan een kwart eeuw geleden bereikten, toen in het jaar 1917 de arbeiders, soldaten en matrozen van Petrograd en Kronstadt het rode vaandel van de proletarische revolutie op het Winterpaleis hesen. Het gebeurde in de dagen, die, zoals de Amerikaanse schrijver John Reed zei, de wereld deden wankelen. In het begin van het vierde jaar van de eerste wereld-oorlog stonden meer dan honderd miljoen arbeiders en boeren op, om een einde te maken aan de vernietiging van mensen, van hun woonsteden en hun werkplaatsen, om "arbeid, brood en vrede" te verzekeren. Zij richtten zich met een boodschap "Aan Allen", tot de soldaten en arbeiders in alle landen der wereld, om het voorbeeld van hun russische klassegenoten te volgen en de imperialistische oorlog te keren in de vernietiging van de heersende klasse en haar kapitalistisch stelsel. Dit gebeurde 27 jaar geleden. Maar deze boodschap "aan allen" is

4 November 1944.

actueel gebleven, zij heeft niets van haar betekenis verloren. Toen ze uitgezonden werd, zat in het tuchthuis Brandenburg Karl Liebknecht, veroordeeld door een Duitse Rechtbank wegens voorbereiding tot hoogverraad. Hij had n.l. ondanks demonstratie-verbod op het Potsdamer-Plein in Berlijn de arbeidersjeugd tegen oorlog en chauvinisme opgeroepen. En tegelijkertijd schreef in een gevangenis Rosa Luxemburg die brieven, die tot het mooiste behoren, wat ooit een revolutionnaire schrijver aan de wereld geschonken heeft. En een jaar later stond ook het Duitse proletariaat op, werden Liebknecht en Rosa Luxemburg vrijgelaten en werden overal in Duitsland en aan de fronten arbeiders- en soldatenraden gekozen.

De eerste week in November is de week der herinnering aan de Russische en aan de Duitse Revolutie, aan twee hoofdstukken in de geschiedenis der arbeidersbeweging, die ondanks de mislukkingen, waarmee beide voorlopig besloten werden, voor de arbeidersklasse onschatbare waarde bezitten. Zij bezitten de waarde der ervaring, vooral voortvloeiende ook uit tekortkomingen. Maar het is geen sentimentele herinnering. Het is het bewustzijn van de zich steeds hernieuwende actualiteit van de revolutionnaire taak, die de arbeidersklasse te vervullen heeft. Ook heden, zoals 27 en 26 jaar geleden, dreigt de wereld onder te gaan in bloed en ellende, dreigt het chauvinisme elke rede te onderdrukken en de geesten blind te maken.

Arbeid, brood en vrede: drie eisen, die vandaag nog net zo actueel zijn als in 1917 en 1918 en waarvan wij de volle betekenis misschien nu pas kunnen beseffen, nu ook in ons land de werkplaatsen gesloten worden, honger en kou hun intocht gedaan hebben en dorpen en steden door granaten, mijnen en het water verwoest worden. Wij herdenken de Spartacus-strijders en alle slachtoffers, die in het bewustzijn stierven, dat uiteindelijk de wereld aan het socialisme behoort.

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN
VAN DE ARBEIDERSKLASSE ZELF!

De barometer wijst op storm.

Een storm is op komst in België en Frankrijk, zoveel kunnen wij wel opmaken uit de schaarse berichten, die ons omtrent de steeds meer gespannen verhoudingen tussen de verzetsbewegingen en de Franse en Belgische regeringen bereiken. De illegale pers maakt weinig of helemaal geen melding van hetgeen in onze twee Westerse buurlanden gebeurt. En de geallieerde radiostations zwijgen er ook meestal over.

Als wij de ter beschikking staande gegevens eens nader bekijken, dan komen wij tot de volgende conclusie. Zoals in alle bezette gebieden, bestaan er in Frankrijk en België goed georganiseerde en modern gewapende verzetsgroepen, die in Frankrijk vele tienduizenden leden, misschien zelfs honderdduizenden omvatten. De overgrote meerderheid van dit strijdende ondergrondse leger waren en zijn arbeiders en boeren. Het geallieerde opperbevel heeft voor en tijdens de invasie de vorming van dit ondergrondse leger aangewakkerd en bevordert en uit de strijdvaardigheid van deze verzetsbeweging tijdens de krijgsverrichtingen in Frankrijk en België het grootste voordeel getrokken. De propaganda van en voor de verzetsbeweging werd door verschillende burgerlijke, reformistische en stalinistische groepen gevoerd met leuzen, die onderling nauwelijks verschillen. Noch de reformistische, noch de stalinistische partijen wisten en weten iets anders tegen de massa te zeggen, dan dat zij voor nationale vrijheid en democratie moest en moet strijden. Met geen woord konden en kunnen de reformistische en stalinistische leiders er over spreken, dat er onder kapitalistische verhoudingen geen democratie kan bestaan en dat het proletariaat zijn vrijheid alleen door de revolutionaire vernietiging van het kapitalistische stelsel kan bevechten. Hierover kunnen zij niets zeggen. Maar de massa in de voormalig bezette landen en dus ook in Frankrijk en België neemt dit keer blijkbaar een andere houding aan dan in de dagen van het volksfront in 1936, toen de fabrieken "vreedzaam" bezet (occupation pacifique) en - nadat aan enkele sociale eisen was toegegeven - even vreedzaam weder ontruimd werden. Deze keer is de massa in beweging gekomen, gewapend niet alleen met wapens maar ook met die ervaring die ze voor en tijdens de oorlog opgedaan heeft. De spanningen tussen de verzetsbeweging en de Franse en

Belgische regeringen is slechts schijnbaar en zeer oppervlakkig bezien een meningsverschil tussen de leidende figuren van de nationale verzetsbeweging en de in hun landen teruggekeerde regeringen. Zoals overal in Europa staatook in Frankrijk en België de sociale en politieke barometer op storm. De massa wil zich niet weer laten ontwapenen. Als zij de directeurs van de grote fabrieken en andere vertegenwoordigers van het groot-kapitaal, die door hun zaken aan de fascistische bezetters zwaar geld verdiend hebben en straks als zogenaamde goede vaderlanders en anti's weer zwaar geld willen verdienen, arresteren en hun terechtstelling eisen, zo wijst een dergelijk gedrag op een zeer stormachtige ontwikkeling.

Het zwijgen in het geallieerde kamp over de binnenlandse verhoudingen in Frankrijk en België is waarlijk van grote betekenis, het vertelt ons meer dan vele lange berichten, waardoor de berichtendiensten onze aandacht trachten af te leiden. Wij horen ook plotseling weinig over Spanje, maar wij kunnen uit het één en ander opmaken, dat er aan de Frans-Spaanse grens duizenden gewapende Spaanse proletariërs slaags geraakt zijn met de soldatesca van Franco. Niet alleen aan de Spaanse grens, maar ook in het binnenland van Spanje zou zich een aantal plaatsen reeds in de macht van antifascistische strijders bevinden. In dit verband denken wij ook aan de jaren 1936 en 1937, toen onder het volksfrontbewind in Frankrijk de Frans-Spaanse grens voor de hulpverlening aan de Spaanse arbeiders gesloten werd en door het zogenaamde niet-interventie-comité in Londen er voor gezorgd werd, dat Hitler en Mussolini hun Spaanse collega Franco met manschappen en materiaal onbelemmerd konden ondersteunen. Noch de Franse noch de Spaanse arbeiders zijn deze les vergeten en zij weten nu goed, dat de tijd gekomen is, waarin Franco het lot van Mussolini en Hitler zal moeten delen. Na zijn terugkeer uit Moskou verklaarde Churchill, dat hij zeer tevreden was met de bereikte resultaten en dat de toekomst van de wereld in de handen van de samenwerkende grote mogendheden lag. De Franse, Belgische en Spaanse arbeiders en boeren en met hen de werkende massa in alle Europese landen denken hier anders over. Zij willen duidelijk zelf aan hun toekomst bouwen.

SFARTACUS actuele berichten,

worden gratis verspreid. Dit wil niet zeggen, dat het er bij een arbeidersorganisatie met het geld niet op aan komt. Wij pogen zonder volledige nieuwsberichten te brengen voorlich-

ting te geven, die de arbeiders behoeven voor hun tegenwoordige toestand en voor de zeker komende strijd tegen de bezittende klasse, wanneer de Duitse bezetting is beëindigd. Dit kost geld. Steunt ons persfonds!

V E R V O L G .
WIEN MOET DE REKENING GEPAID WORDEN?

De Nederlandse regering te Londen heeft een nota ingediend bij de verbonden volken. Zij wijst daarin op de plundertochten en vernielingen van de Duitse bezetting in Nederland en oppert een plan tot annexatie van een gebiedsdeel van Duitsland. Bij de terugkeer van de Londense regering zou het Nederlandse volk hierover moeten beslissen. Zodra het volk deze annexatie plannen goed zou keren, zou ze over de schuld kwestie van Duitsland aan de oorlog, en de imperialistische politiek van haar "democratische" regering, geroepdeeld hebben. De goedkeuring van die politiek zou in strijd zijn met de opvatting, dat niet het Duitse volk, maar het kapitalistische stelsel verantwoordelijk is voor het uitbreken van deze oorlogen. En de uitvoering van die plannen, zou nieuwe slagen toebrengen aan de Duitse arbeidersklasse. Het werkende volk van Duitsland, dat al 11 jaar zucht onder de slavernij van het fascistisch regiem, zou door dit democratisch besluit (en niet alleen Nederland stelt zulke eisen) nog dieper in de ellende gestort worden. De Duitse arbeider zou moeten boeten voor de daden van zijn bezittende klasse.

Als Indonesië zijn vrijheid eist zou herkrijgen en de Indonesiërs (wij bedoelen hiermee zeker niet de Indische vorsten) ons zouden aanspreken voor de schade, door ons koloniaal systeem veroorzaakt, dan zouden wij poedelnaakt de rest van onze levensdagen over de aardbol moeten zwerven. Geen vier jaar, maar vierhonderd jaar zijn de Indonesiërs door onze Nederlandse kolonisatiepolitiek geplunderd. (dwangarbeid en roofofbouw) Ook Nederland konde daar zijn concentratie-kampen (denk slechts aan Boven-Digoeel). Zijn wij dan werkelijk gerechtigd ons veto uit te spreken over de Duitse arbeidersklasse en mogen wij oordelen terwijl men allesbehalve brandschoon is? Als de de salon-politicus gewaagd wordt op de slaafsheid van de Duitse arbeidersklasse dan mogen wij ons toch minstens afvragen of wij minder strijdvaardig waren. Hoe heeft de Nederlandse arbeidersklasse gereageerd toen de fascistische bezetting de arbeiders-organisatie's liquideerde, de partijen ontbond en de revolutionnaire leiders vermoordde? Het staat verre van ons een oordeel te vellen over den Duitse arbeider. Wij hebben geleden in de bezettingstijd en lijden nog. Dat de arbeidersklasse van Nederland de bezittende klasse haat, is te begrijpen maar laat den Duitse arbeider haar wraak, en laten wij ons met onze eigen zaken bemoeien. Ook hier in Nederland valt nog het één en ander te regelen.

En het zal zeer zeker de Nederlandse

arbeider niet zijn, die in de eerste plaats voordeel trekt van de winsten, die een e.v. annexatie van Duits gebied zal afwerpen.

-O-O-O-O-O-O-O-O-

KRUISVAART DER KINDEREN .

264/110

Wij zijn een volk in oorlog en de oorlogslasten drukken ons zwaar. En wat alle volken in oorlog ondergingen, ondergaan wij ook.

Wij voelen ons onschuldig, de vijand is misdadig. Wij zijn vredelievend, de vijand is de wellustige verwekker van de oorlog. Wij zijn mensen gebleven, de vijand is een beestmens. Wij begrijpen ten volle hoe moeilijk het is voor een volk in oorlog van deze mentaliteit geheel vrij te maken en wij weten dat nog jaren nadat de vrede is getekend en de dames en heren uit de hoge kringen, wier politiek en wier belangen de diepere ooraken van de oorlog zijn geweest, elk jaar reeds lang weer betoasten en de handen drukken, in de kringen van eenvoudigen het gif van chauvinisme en nationale haat na kan werken. Het is deze oorlogs-psychose, die ons zo totaal ongevoelig en hardvochtig doet staan tegenover het leed en de zorgen van het volk waarmee het land in oorlog is. Zo is het in het algemeen en zo is het ook in ons bijzondere geval. De Duitsers zijn "onmenselijke beestachtige molken", wij zijn de ware Nederlanders, vredelievend, democratisch en rechtvaardig. Het is onder deze omstandigheden voor de "Spartacus-bond" wel moeilijk tegen die stroom op te roeien en toch gebied ons de waarheid en het belang van de arbeidersklasse internationaal, te zeggen dat het anders is. Ook de imperialistische politiek van Nederland is er geen geweest van vrede, rechtvaardigheid en democratie. Wij behoeven slechts te denken aan de Gees, de van Houtzen, de Colijns en onze methoden van Jacatra tot Digoeel. En om anderzijds de weegschaal wat in evenwicht te brengen, willen wij denken aan de grote figuren die het Duitse volk voortbracht, op de terreinen van wetenschap, kunst, wijsbegeerte, cultuur en arbeidersbeweging. In deze betere sfeer van denken benaderen wij nu ons het Duitse volk, zoals het, verslagen door het noodlot, de wapenen te dragen kreeg van de verloren eerste wereld oorlog der imperialisten, en, overweldigd door het fascisme, zijn offers heeft gebracht in de concentratiekampen waar de besten werden doorgemarteld, het land dat reeds van af 1933 heeft moeten zwijgen en dulden onder de trappen der fascistenaarzen. Het arbeidersvolk dat in ieder gezin zijn gesneuvelden en verminkten kent, dat zijn woningen in vlammen heeft zien opgaan, zijn kinderen onder de bombardementen nerveus heeft zien worden, de moeders als vlammeende fosfor-fakkels door de straten heeft zien rennen en bedreigd wordt (ook door ons) met ver-

VERVOLG.

drijving van zijn geboortegrond.. Zeer zeker zullen wij de Nederlanders en in het bijzonder onze arbeiders niet willen beschuldigen van het veroorzaken van al dit leed, maar toch dringt de tragiek, van de oprichting door de fascisteneulen van een Deutsche Volkssturm, waarin kinderen van zestien jaar en grijsaards van 60 jaar zullen worden opgenomen, tot ons door. "Kruisvaart der kinderen", van kinderen die, in plaats van op de schoolbanken te zitten of met fluit en gitaar het Duitse land door te trekken, hun schamele lijven aan de oorlogsgod moeten wijden. Hij die dit alles overdenkt, zal met ons tot het besluit moeten komen dat wij al onze krachten moeten inspannen de wereld niet alleen te verlossen van het fascisme, maar dat ook de revolutionaire strijd tegen ieder imperialisme al onze aandacht vraagt. En die strijd kan alleen succesrijk worden gevoerd wanneer wij ons niet meer door chauvinisme, maar door internationalisme laten leiden.

-O-O-O-O-O-O-O-O-O-

DE WEG NAAR GOLGOTHA .

Geen gas, geen kolen, geen vervoer, het voeden van een bezettingsleger de taktiek der verschroeide aarde en vier jaren export; dat zijn zo de verschijnselen die ons overleveren aan honger en zedelijke verwildering. De winter staat voor de deur en wij moeten er niet aan denken wat ons nog in de komende wintermaanden te wachten staat. Zojuist kregen wij te horen dat 15 December de algehele electriciteit-voorziening zal worden stopgezet bij gebrek aan brandstof. Automatisch stopt dan ook onze drinkwatervoorziening. En de bange vraag welt bij ons op: hoe moet dit alles aflopen? De volksgezondheid van de laatste jaren is in Nederland alzo schrikbarend achteruit gelopen. De rioleringspompen stopgezet! Ziekte, honger en kou; spookbeelden der verschrikking die hun donkere schaduwen reeds vooruit werpen. Ook gaan onze gedachten uit naar de ziekenhuizen, als we denken aan de 15 e December, en het wordt ons wee om het hart. De verschrikkingen van deze tweede wereldoorlog drukt wel zeer zwaar op de Nederlandse bevolking, dat het grootst in aantal is en de minste weerstand heeft, en wel dat deel: de arbeidersklasse.

- KAMERADEN: DE MUREN HEBBEN OREN ! -

- LAAT JE LINKERHAND NIET WETEN -
- WAT JE RECHTER DOET -

-O-O-O-

Hoe demoraliserend is zijn uitwerking en welke geestelijke en lichamelijke noden brengt hij teweeg. Meisjes van veertien jaar moeten worden opgenomen in de ziekenhuizen omdat zij geslachtsziek zijn. Nederlandse arbeiders, waar niets op aan te merken is komen met sifhylistische ziekten terug uit Frankrijk en Duitsland. Denk hierbij aan de besmettingsgevaaren uit valse schaamte en kleinburgerlijke gezinsverhoudingen. Infectieziekten als b.v. schurft etc. die door slechte voeding ontstaan. T.b.c. neemt hand over hand toe en de patiënten kunnen hun genezing niet vinden in sanatoria, daar die bezet zijn door de Duitse overheid. Dyphteriepatiënten (hier is reeds sprake van een epidemie) kunnen niet geïsoleerd worden en verpleegd door gebrek aan plaatsruimte in de ziekenhuizen. Medicijnen, hoe staat het daarmee vroegen wij aan een kamerad, die dokter is. "Bedonderd" was zijn antwoord. En het ergerlijke is dat bij sommige van deze schaarre artikelen reeds een levendige zwarte handel is. Vijf en vijftig gulden kost een liter levertraan. En de dokter schrijft de jonge moeder voor, om haar kind tegen de gevreesde Engelse ziekte te beschermen; elke dag één theelepel levertraan! Cibazol en dagonam, de nieuwe eminente medicijnen tegen longontsteking, geslachtsziekten en andere infectieziekten, worden door den zwarthandel naar ingekocht als winstobject. Maar zodra men door de winsthonger bezeten is kan men blijkbaar niet bedenken hoe verzwakt de gezondheid van de arbeidersklasse is. Ons lichaam heeft op 1 k.g. lichaamsgewicht, 1 gram eiwit per dag nodig. Vlees, vis en eieren bevatten deze onontbeerlijke stoffen. Maar een arbeidersgezin voor F.15,-- het pond en F.2,-- voor een ei betalen. En olie en vetten? Ook één van de middelen tegen ziekte en dood. F.40,-- een pond vet. F.35,-- een pond boter. Zou de boer die deze artikelen aan de markt brengt wel beseffen dat zijn winsthonger mede de oorzaak is van de verellendiging en ondervoeding der Nederlandse bevolking? Het beeld is triest, makker, en we behoeven er niet meer van te vertellen, want je ondervindt het dagelijks. Maar trek dan ook een les uit je ervaringen. Straks als de oorlog van de bezittende klasse, die niet jouw oorlog is, is afgelopen, blijf dan niet met je armen over elkaar zitten. Want dan begint jouw strijd! Niet tegen de boer in Tiel, die, op het punt om "bevrijd" te worden, zijn boter op het laatste moment uitverkoopt voor F.40,--, maar tegen het systeem dat deze dingen in de hand werkt.

-O-O-O-